

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/62/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217010413
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Szabó
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2217010413.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Szabó a sudcov Mgr. Pavla Macháča a JUDr. Kataríny Batisovej, v trestnej veci obžalovaných A. A. B., nar. XX. októbra XXXX v C., trvale bytom C. - D., E. XXX/X, A. F. G., nar. X. marca XXXX v C., trvale bytom D., A. XXXX/X B., okr. Senec, H. I., nar. X. októbra XXXX v J. I., trvale bytom K. - E. E. L., M. N. XX/XXX, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou v inej trestnej veci, O. P., nar. XX. júna XXXX v J. I., trvale bytom K. - E. E. L., Q. P. XXX/XX a Q. B. I. G., nar. XX. júna XXXX v J. I., trvale bytom K. - E. E. L., M. N. XX/XXX, pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, o odvolaniach obžalovaných O. P. a Q. B. I. G. a prokurátorky Okresnej prokuratúry Dunajská Streda proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 29. septembra 2021, č. k. 1T/104/2017-1002, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16. marca 2023 v Trnave, takto

rozhodol:

I/ Podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), ods. 3 Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje vo vzťahu k obžalovaným H. I., O. P. a Q. B. I. G. vo výrokoch o treste a spôsobe jeho výkonu.

II/ Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku súd u obžalovaného H. I., nar. X. októbra XXXX v J. I., trvale bytom K. - E. E. L., M. N. XX/XXX, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou v inej trestnej veci podľa § 44 Trestného zákona upúšťa od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Trestného zákona, pretože pokladá trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava V zo dňa 29. apríla 2019, sp. zn. 1T/68/2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. októbra 2021, sp. zn. 3To/54/2020 na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného za dostatočný.

III/ Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaná Q. B. I. G., nar. XX. júna XXXX v J. I., trvale bytom K. - E. E. L., M. N. XX/XXX

odsudzuje:

Podľa § 344 ods. 2 Trestného zákona a § 36 písm. j), písm. l), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona a § 39 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanej ukladá trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanej výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanej určuje skúšobnú dobu 1 (jeden) rok.

IV/ Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný O. P.,
v J. I., trvale bytom K. - E. E. L., Q. P. XXX/XX

nar. XX. júna XXXX

odsudzuje:

Podľa § 344 ods. 2 Trestného zákona a § 36 písm. l), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona a § 39 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanému ukladá trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanému určuje skúšobnú dobu 1 (jeden) rok.

V/ Podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), ods. 3 Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje vo vzťahu k obžalovaným A. A. B. a A. F. G. vo výroku, ktorým boli obžalovaní podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodení spod obžaloby Okresnej prokuratúry Dunajská Streda č. 1Pv/109/16 pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona.

VI/ Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku sa vec vracia okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom uznal obžalovaných H. I., O. P. a Q. B. I. G. vinnými zo spáchania zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona na nasledovnom skutkovom základe:

„obvinení minimálne od 03.02.2016 až do vznesenia obvinenia dňa 17.03.2016 pozmeňovali a marili dôkazy v trestnom konaní vedenom na expositúre Bratislava národnej protizločineckej jednotky národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru pod číslom vyšetrovacieho spisu: PPZ-81/NKA-PZ-BA-2016 pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, z ktorého bol obvinený B. I., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt K. - E. E. L., M. N. XX/XXX (syn H. I.), v čase vznesenia obvinenia vo väzbe v Ústave na výkon väzby Leopoldov, v úmysle zadovážiť zmenu dôkaznej situácie v prospech obvinenej osoby B. I. a dosiahnuť jeho prepustenie z väzby na slobodu a zastaviť trestné stíhanie a zmariť tak účel trestného konania a to tým spôsobom, že Q. B. I. G. (manželka B. I.) a H. I. oslovili v mieste svojho trvalého bydliska vo K. najprv F. C.'B., aby vypovedal nepravdu v procesnom postavení svedka v predmetnej trestnej veci v prospech obvineného B. I. a potom, čo F. C., ako sa o tomto návrhu porozprával so svojou matkou R. C. a manželkou O. H. C., odmietol v danej veci vystupovať ako svedok, H. I. o odmietnutí F. C. vystupovať ako svedok informoval A. A. B., ktorý mu uviedol, aby zabezpečil inú osobu, ktorá bude vypovedať v uvedenej trestnej veci v prospech obvineného B. I. a to na základe nepravdivých skutočností a následne Q. B. I. G. a H. I. oslovili v mieste svojho trvalého bydliska vo K. O. P., aby vypovedal nepravdu v procesnom postavení svedka v uvedenej trestnej veci v prospech obvineného B. I., ktorý s týmto návrhom súhlasil, H. I. informoval A. A. B., že zabezpečili svedka, ktorý bude nepravdivo vypovedať v predmetnej trestnej veci a následne A. F. G. (obhajca B. I. v uvedenej veci) dňa 11.02.2016 a dňa 23.02.2016 navrhol vyšetrovateľovi Policajného zboru vykonať dôkaz a to výsluch O. P. v uvedenej trestnej veci a po tom, čo vyšetrovateľ určil termín vykonania výsluchu uvedeného svedka na dňa 04.03.2016, A. A. B. dňa 03.03.2016 kontaktoval A. F. G. a inštruoval ho, aby A. F. G. inštruoval svedka O. P. spôsobom ako má nepravdivo vypovedať a aby dozrel na jeho výsluch, pričom JUDr. Peter Tóth uvedené skutočnosti s O. P. pred výsluchom zabezpečil a dňa 04.03.2016 O. P. za prítomnosti A. F. G. pred vyšetrovateľom na národnej kriminálnej agentúre Prezídia Policajného zboru vypovedal v procesnom postavení svedka v uvedenom trestnom konaní pod ČVS:PPZ-81/NKA-PZ-BA-2016, pričom uviedol skutočnosti v prospech obvineného B. I., aj keď sa tieto

nezakladali na pravde, pričom A. F. G. následne dňa 07.03.2016 doručil na Okresný súd v Dunajskej Strede dodatok č. 1 k žiadosti o prepustenie z väzby obvineného B. I., ku ktorej priložil okrem iného zápisnicu o výsluchu svedka O. P. zo dňa 04.03.2016.“

Napadnutým rozsudkom okresný súd každému z obžalovaných uvedených v bode 1 uložil podľa § 344 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. l) Trestného zákona a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, výkon ktorých každému z obžalovaných podmienične odložil a určil skúšobné doby, každému z obžalovaných 2 (dva) roky.

Okresný súd v napadnutom rozsudku poukázal na to, že obžalovaní H. I., O. P. a Q. B. I. G. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 11. marca 2019 urobili vyhlásenie, že sú vinní zo spáchania skutku, ktorý sa im v obžalobe kladie za vinu a vyslovili ľútosť nad svojim konaním.

K výrokom o treste obžalovaných H. I., O. P. a Q. B. I. G. okresný súd uviedol, že vychádzajúc pri výmere výšky a druhu trestu z ustanovenia § 34 Trestného zákona a nasl. u všetkých troch obžalovaných mal možnosť vyhodnotiť jednu poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písmeno l) Trestného zákona, a to priznanie sa k spáchaniu trestnej činnosti obžalovanými, ktorí trestný čin úprimne oľutovali, pričom zväziac aj tú okolnosť, že obžalovaný H. I. a obžalovaná Q. B. I. G. doposiaľ neboli trestne stíhaní a aj na obžalovaného O. P. sa hľadí akoby nebol odsúdený po vykonaní podmieničného zastavenia trestného stíhania, okresný súd dospel k záveru, že uložené podmieničné tresty odňatia slobody u všetkých troch obžalovaných vo výmere 2 (dva) roky so skúšobnou dobou na 2 (dva) roky postačia na ich nápravu a prevýchovu, keďže v ich osobách je dostatočná garancia na to, aby uložený trest mal na nich dostatočný prevýchovný účinok. Okresný súd ďalej uviedol, že prihliadal aj na motív konania obžalovaných pomôcť synovi obžalovaného H. I. a manželovi obžalovanej Q. B. I. G. v inej trestnej činnosti, ktorá okolnosť ich v podstate viedla k spáchaniu uvedeného trestného činu, čo je dostatočným spôsobom preukázané ich vlastnými výpoveďami už v prípravnom konaní. Podľa okresného súdu uložené tresty dostatočným spôsobom postihujú obžalovaných ako aj ich účasť na tomto trestnom čine a dostatočným spôsobom zabránia obžalovaným v páchaní ďalšej trestnej činnosti.

Napadnutým rozsudkom okresný súd obžalovaných A. A. B. a A. F. G. podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby Okresnej prokuratúry Dunajská Streda č. 1Pv/109/16 pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, ktorého sa títo obžalovaní mali dopustiť na skutkovom základe uvedenom v bode 1, pretože skutok nie je trestným činom.

Oslobodenie obžalovaných A. A. B. a A. F. G. spod obžaloby okresný súd odôvodnil tým, že z výpovedí svedkov ako aj z výpovedí obžalovaných A. A. B. a A. F. G. nemal objektívne preukázané, že by to boli práve A. A. B. a A. F. G., ktorí by aktívne vyhľadávali svedkov na falošnú svedeckú výpoveď, teda sa nepreukázal ich priamy úmysel iného naviesť na krivú svedeckú výpoveď tak ako je to opísané v samotnom skutku, keďže z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by obžalovaný A. B. alebo A. G. boli tí, ktorí by navádzali obžalovaného H. I., aby zabezpečil inú osobu, ktorá by vypovedala v prospech syna obžalovaného v jeho trestnej veci na základe nepravdivých skutočností, keďže je jednoznačné, že všetky uvedené okolnosti inicioval obžalovaný H. I., ktorý oslovil v mieste bydliska obžalovaného O. P. a nie spoluobžalovaných A. B. a A. G. a až na základe takýchto informácií obžalovaný A. F. G. navrhol vyšetrovatelke výsluch svedka O. P., z čoho ale nemožno usúdiť, že by obidvaja obžalovaní presiahli svoje právomoci. Podľa názoru okresného súdu konanie obžalovaného A. B. a A. G. nenapĺňa obligatórne skutkovú podstatu trestného činu marenia spravodlivosti, keďže sa nepodarilo preukázať ani tie skutočnosti alebo skutkové okolnosti, ktoré sú opísané v skutkovej vete.

Okresný súd ďalej poukázal na to, že boli porušené základné práva obžalovaného A. A. B. a A. F. G. uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Dunajská Streda č. 1Pv/109/16 zo dňa 17. mája 2016, a to v konaní, ktoré mu predchádzalo v ustanoveniach § 2 odsek 7 a § 2 odsek 12 Trestného poriadku,

príčom okresný súd tieto okolnosti vyhodnotil v prospech obžalovaných a obidvoch obžalovaných spod obžaloby oslobodil, keďže skutok v znení ako sa kládlo za vinu obžalovaným, nie je trestným činom.

Po vyhlásení napadnutého rozsudku sa obžalovaní A. A. B. a A. F. G. vzdali práva podať odvolanie, obžalovaný H. I. sa k možnosti podať odvolanie nevyjadril a odvolanie napokon nepodal, obžalovaní O. P. a Q. B. I. G. sa hlavného pojednávania, na ktorom došlo k vyhláseniu napadnutého rozsudku nezúčastnili, avšak odvolanie proti napadnutému rozsudku zahlásila ich obhajkyňa a prokurátorka odvolanie podala proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku.

Prokurátorka následne svoje odvolanie písomne odôvodnila podaním doručeným okresnému súdu dňa 17. januára 2022, v ktorom okrem iného uviedla, že odvolanie podala v neprospech obžalovaných proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku. Prokurátorka napadnutý rozsudok nepovažuje za zákonný, pretože okresný súd mal porušiť ustanovenia, ktoré napadnutému rozsudku predchádzali a ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci. Prokurátorka uviedla, že výroky napadnutého rozsudku obsahujú chyby a tresty uložené obžalovaným H. I., O. P. a Q. B. I. G. sú neprimerané.

Prokurátorka okresnému súdu vytýka nezákonný postup v tom, že prijal vyhlásenie o vine obžalovaných H. I., O. P. a Q. B. I. G. ako aj v tom, že napriek jej návrhu nevypočul označených obžalovaných k účasti spoluobžalovaných A. A. B. a A. F. G. na žalovanej trestnej činnosti. V tejto súvislosti prokurátorka okresnému súdu vytýka nezákonný postup, ktorý má spočívať v tom, že okresný súd obžalovaných H. I., O. P. a Q. B. I. G. poučil o možnosti odprieť vypovedať vo vzťahu k účasti ďalších spoluobžalovaných na žalovanej trestnej činnosti, čím ustanovenie § 257 ods. 8 Trestného poriadku stratilo zmysel. Prokurátorka tiež upozornila na to, že okresný súd sa nevysporiadal s jej návrhom na prečítanie výpovedí obžalovaných H. I., O. P. a Q. B. I. G. z prípravného konania, ktorý predniesla dňa 11. marca 2019 a 19. mája 2021, čo malo podľa nej nepochybne vplyv aj na nezákonný výrok o oslobodení obžalovaných A. A. B. a A. F. G. spod obžaloby.

K výrokom o trestoch uložených obžalovaným H. I., O. P. a Q. B. I. G. prokurátorka uviedla, že tresty sú neprimerane mierne, a to s poukazom na povahu a závažnosť spáchaného zločinu ako aj s poukazom na § 34 ods. 1, ods. 5 písm. a) Trestného zákona. Trestom uloženým týmto obžalovaným podľa prokurátorky chýba prvok generálnej prevencie v tak závažnej trestnej činnosti zločinu. Prokurátorka tiež namietla, že okresný súd zohľadnil motív spáchania predmetného zločinu pomôcť synovi obžalovaného H. I., ktorý nie je výnimočný, pretože pri tomto trestnom čine je prakticky vždy motívom niekomu pomôcť v súdnom konaní, ktoré sa ho týka a navyše označení obžalovaní sa mali podstatnou mierou podieľať na spáchaní žalovanej trestnej činnosti.

Vo vzťahu k oslobodeniu obžalovaných A. A. B. a A. F. G. spod obžaloby prokurátorka poukazuje na skutočnosť, že týchto v podstatnej miere zo spáchania žalovanej trestnej činnosti usvedčujú výpovede spoluobžalovaných O. P. a H. I.. Prokurátorka tiež okresnému súdu vytýka, že okresný súd nevyhovел jej návrhu na prečítanie výpovede spoluobžalovaného H. I. pred okresným súdom v čase rozhodovania o návrhu na vzatie obžalovaných do väzby dňa 20. marca 2016. Prokurátorka v tejto súvislosti uviedla, že obžalovaný H. I. v plnej miere usvedčuje obžalovaných A. A. B. ako aj A. F. G. zo spáchania stíhaného skutku.

Prokurátorka ďalej uviedla, že sa nestotožňuje s argumentáciou okresného súdu, že prepisy záznamov telekomunikačnej prevádzky sú nepoužiteľné a poukazuje na stanovisko Najvyššieho súdu SR k výkladu ustanovenia § 115 ods. 7 Trestného poriadku č. Tpj 46/2020, ktoré je podľa jej názoru v celom rozsahu použiteľné aj v tejto trestnej veci. Podľa prokurátorky v prípade zaznamenatej komunikácie nešlo o komunikáciu medzi obhajcom a jeho klientom.

V súvislosti s oslobodzujúcim výrokom prokurátorka ďalej namieta, že okresný súd vyhodnotil a poukázal iba na výsluchy svedkov H. C. a F. C., pričom ostatné listinné dôkazy nebral do úvahy a tieto dôkazy ani nevyhodnotil. Prokurátorka osobitne poukazuje na skutočnosť, že výsluch obžalovaného O. P. dňa 4. marca 2016 bol vykonaný na základe žiadosti obžalovaného A. F. G., pričom obžalovaný O. P. vypovedal o okolnostiach, ktoré nemohol vidieť, nakoľko bol v rozhodnom čase mimo SR na služobnej ceste v Nemecku. Prokurátorka ďalej namieta, že okresný súd ten istý skutok nelogicky posúdil ako trestný čin u obžalovaných H. I., O. P. a Q. B. I. G., avšak u obžalovaných A. A. B. a A. F. G. uviedol, že skutok nie je trestným činom.

Prokurátorka preto navrhla, aby krajský súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil v celom rozsahu a aby podľa § 322 ods. 1 vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaní O. P. a Q. B. I. G. odvolanie odôvodnili prostredníctvom obhajkyne a zároveň sa vyjadrili k odvolaniu prokurátorky. Obžalovaní O. P. a Q. B. I. G. uviedli, že prokurátorka nevysvetlila, prečo mala námietky proti prijatiu ich vyhlásenia o vine a zároveň uviedli, že pokiaľ okresný súd ich vyhlásenie o vine prijal, nemôžu odvolaním napadnúť výrok o vine. Obžalovaní O. P. a Q. B. I. G. ďalej uviedli, že okresný súd postupoval správne, pokiaľ aplikoval ustanovenie § 39 Trestného zákona a poukázali na skutočnosť, že obžalovaná Q. B. I. G. doposiaľ nebola súdne trestaná a na obžalovaného O. P. sa hľadí, akoby nebol trestaný, pričom obaja sa k spáchaniu stíhaného skutku od počiatku priznávali a napomohli tak objasneniu celej veci.

Obžalovaná Q. B. I. G. ďalej uviedla, že v jej prípade mali byť aplikované celkom tri poľahčujúce okolnosti, a to podľa § 36 písm. h) Trestného zákona, keď trestný čin spáchala pod vplyvom tiesnivých osobných pomerov alebo rodinných pomerov, ktoré si sama nespôsobilá, pretože bola krátko po pôrode, jej manžel bol vzatý do väzby a ostala sama s dieťaťom v útlom veku, ďalej podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, pretože pred spáchaním trestného činu viedla riadny život a napokon podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, pretože sa k spáchaniu trestného činu priznala a jeho spáchanie úprimne oľutovala. Obžalovaný O. P. uviedol, že v jeho prípade mal okresný súd aplikovať dve poľahčujúce okolnosti, a to podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, pretože pred spáchaním trestného činu viedol riadny život, keďže sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený a navyše išlo o podmienené zastavenie trestného stíhania a tiež podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, pretože sa k spáchaniu trestného činu priznal a jeho spáchanie úprimne oľutoval.

Obžalovaní O. P. a Q. B. I. G. ďalej uviedli, že možno sčasti prisvedčiť argumentácii prokurátorky, že pokiaľ ich okresný súd uznal vinnými zo spáchania stíhaného skutku, kde v skutkovej vete je vyjadrená aj účasť obžalovaných A. A. B. a A. F. G., potom menovaných spoluobžalovaných nemohol spod obžaloby oslobodiť a v tejto súvislosti poznamenali, že ich obhajkyňa v záverečnej reči namietala právnu kvalifikáciu stíhaného skutku. Obžalovaní O. P. a Q. B. I. G. sú si vedomí toho, že vzhľadom na ich vyhlásenie o vine krajský súd nemôže preskúmať výrok o ich vine, avšak zároveň poukázali na to, že prokurátorka svojim odvolaním napadla aj skutkovú vetu napadnutého rozsudku a oslobodenie obžalovaných A. A. B. a A. F. G. spod obžaloby, preto ponechávajú posúdenie veci na krajský súd v tom zmysle, aby krajský súd posúdil, či je zachovaný aj ďalej princíp ich vyhlásenia o vine vo vzťahu k totožnosti skutku.

Obžalovaní O. P. a Q. B. I. G. ďalej uviedli, že nesúhlasia s argumentáciou prokurátorky o neprimeranosti trestov, ktoré im boli napadnutým rozsudkom uložené a navrhli, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K odvolaniu prokurátorky sa prostredníctvom obhajcu vyjadrili aj obžalovaní A. B. a A. G., ktorí uviedli, že napadnutý rozsudok považujú za vecne správny a odvolanie prokurátorky za nezákonné a nedôvodné. Obžalovaní A. B. a A. G. ďalej uviedli, že celé trestné konanie malo zásadné procesné

a hmotnoprávne vady, ktoré zapríčinil dozorujúci prokurátor a ktoré sa prejavili najmä v uzneseniach Generálneho prokurátora SR z 5. augusta 2016, č. k. IVPz 182/16/1000-9 a zo dňa 22. júla 2017, č. k. XV/2 Pz 141/16/1000-12, ktoré zhodne konštatovali porušenie zákona v ich neprospech. Obžalovaní A. B. a A. G. ďalej uviedli, že prepis záznamov telekomunikačnej prevádzky je nezákonný a neprípustný dôkaz, ktorý je účelovo a nelogicky interpretovaný ako dôkaz a ktorý ani nie je úplný. Pokiaľ ide o argumentáciu prokurátorky obžalovaní A. B. a A. G. ďalej uviedli, že ide o účelovú a nepravdivú argumentáciu, ktorá navyše trpí nedostatkom formálnej logiky v súvislostiach a v podstatných skutkových a právnych skutočnostiach.

K námietke prokurátorky o nezákonnom postupe okresného súdu, ktorý napriek jej výhradám k prijatiu vyhlásenia o vine obžalovaných H. I., O. P. a Q. B. I. G. vyhlásenie menovaných obžalovaných o ich vine prijal obžalovaní A. B. a A. G. uviedli, že názor procesnej strany konania nie je pre okresný súd záväzný a prokurátorka nepreukázala nesplnenie formálnych alebo materiálnych podmienok vyhlásení menovaných obžalovaných. Pokiaľ ide o výhradu prokurátorky smerujúcu k poučeniu obžalovaných H. I., O. P. a Q. B. I. G. o ich práve nevypovedať, obžalovaným A. B. a A. G. nie je zrejmá argumentácia prokurátorky, pretože uvedená povinnosť okresnému súdu vyplýva priamo zo zákona. Vo vzťahu k argumentu prokurátorky smerujúcemu k tomu, že sa okresný súd nevysporiadal s jej návrhom na čítanie výpovedí obžalovaných H. I., O. P. a Q. B. I. G. obžalovaní A. B. a A. G. poukázali na to, že okresný súd predmetný návrh prokurátorky riadne a zákonne zamietol, pretože neboli splnené podmienky na čítanie ich výpovedí podľa § 263 Trestného poriadku. Obžalovaní A. B. a A. G. ďalej uviedli, že argumentácia prokurátorky vo vzťahu k usvedčujúcim výpovediam obžalovaných H. I. a O. P. je veľmi subjektívna, pretože výpovede menovaných obžalovaných priamo dokazujú ich nevinu a neobsahujú žiadne logické súvislosti, ktoré by sa dali považovať za usvedčujúce. Podľa obžalovaných A. B. a A. G. prokurátorka nelogickým záverom dôvodí ich oslobodením spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku z dôvodu, že skutok nie je v ich prípade trestným činom a ostatní obžalovaní na rovnakom skutkovom základe boli uznaní vinnými, pretože je zrejmé, že výroková časť rozsudku je založená na subjektívnej individuálnej zodpovednosti páchatel'a, kde pri zachovaní totožnosti skutku je zrejmé, že skutok tak ako je uvedený v obžalobe, spáchali výlučne obžalovaní H. I., O. P. a Q. B. I. G. a z takto definovaného skutku nevyplýva žiadna ich trestná zodpovednosť.

Obžalovaní A. B. a A. G. sa tiež vyjadrili k príkazu zo dňa 3. februára 2016, vydaného Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. OS BA I-V-189-1/2016-1Ntt-189/2016 a poukázali na skutočnosť, že predmetný príkaz nie je súčasťou ani vyšetrovacieho spisu a ani súdneho spisu. Obžalovaní A. B. a A. G. ďalej uviedli, že predmetný príkaz bol vydaný v trestnej veci vedenej pred MV SR, PPZ, NKA pod ČVS: PPZ-440/NKA-PZ-BA-2015 a tento je nezákonný najmä z dôvodu nesplnenia podmienok na jeho vydanie podľa § 115 ods. 1 Trestného poriadku nielen v uvedenej trestnej veci, ale aj vo veci vedenej pred MV SR, PPZ, NKA pod ČVS: PPZ-169/NKA-PZ-BA-2016, ale tiež vo vzťahu ku komunikácii medzi obhajcom a obvineným. Obžalovaní A. B. a A. G. poukázali na to, že ich telefónne čísla XXXX XXX XXX a XXXX XXX XXX sú zavedenými telefonickými kontaktmi na Slovenskej advokátskej komore, pričom orgány činné v trestnom konaní o tejto skutočnosti vedeli od počiatku a osoby H. I. a B. I. boli ich klientmi na základe plných mocí založených do spisov ČVS: PPZ-440/NKA-PZ-BA-2015, ČVS: PPZ-169/NKA-PZ-BA-2016 ako aj ČVS: PPZ-81/NKA-PZ-BA-2016. Obžalovaní A. B. a A. G. v tejto súvislosti analyzujú právnu úpravu ustanovenia § 115 Trestného poriadku a uvádzajú, že komunikácia medzi obhajcom a obvineným v zásade používa absolútnu ochranu podľa § 115 ods. 1 Trestného poriadku.

V ďalšej časti vyjadrenia obžalovaní A. B. a A. G. podávajú výklad ustanovenia § 344 Trestného zákona a v tejto súvislosti uvádzajú, že hmotným predmetom ochrany citovaného ustanovenia je dôkaz, ktorým sa rozumejú fakty, znalosti a skutočnosti získané z dôkazného prostriedku. Podľa obžalovaných pod marením možno rozumieť len také konanie páchatel'a, ktoré priamo pôsobí na hmotný predmet ochrany, teda na dôkaz, pričom takým konaním sa fakty, znalosti a skutočnosti znehodnocujú do takej miery, že ich ako dôkaz nebude možno použiť, alebo budú mať iba obmedzenú výpovednú hodnotu v dôsledku priameho zásahu do jeho hmotnej podstaty tým, že do pôvodného dôkazu alebo hmotne zachyteného dôkazu je takým konaním priamo zasiahnuté doplnením, odstránením, vynechaním, pozmenením alebo také konanie páchatel'a, ktoré bráni alebo inak marí, aby bolo možné dôkaz vykonať či už vôbec, alebo v jeho pôvodnej nezmenenej podobe.

Vo vzťahu k skutkovej vete obžalovaní A. B. a A. G. uvádzajú, že z motívu konania nie je možné vyvodzovať trestnú zodpovednosť a túto je možné vyvodiť len z konania, ktoré vykazuje znaky objektívnej stránky určitého trestného činu a v tejto súvislosti uvádzajú, že nie každé konanie, ktorého účelom je spochybnenie vierohodnosti svedka a jeho výpovede naplňa skutkovú podstatu trestného činu marenia spravodlivosti. Obžalovaní A. B. a A. G. ďalej uvádzajú, že konanie, ktoré je im kladené za vinu nie je spôsobilé samo o sebe žiadnym spôsobom ani len nepriamo pôsobiť na hmotný predmet ochrany, ktorý je ustanovením § 344 ods. 1 písm. b) Trestného zákona chránený, teda na dôkaz, t. j. fakty, znalosti a skutočnosti vyplývajúce z iného dôkazného prostriedku, ktorým je v tomto prípade Zápisnica o výsluchu svedka O. P. zo dňa 4. marca 2016. Keďže podľa obžalovaných nebola naplnená ani základná skutková podstata trestného činu marenia spravodlivosti, nemohla byť naplnená ani kvalifikovaná skutková podstata uvedeného trestného činu podľa § 344 ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Obžalovaní A. B. a A. G. ďalej uviedli, že za marenie dôkazu nemožno považovať konanie spočívajúce v znehodnotení alebo obmedzení výpovednej hodnoty dôkazu predložením iného, hoc aj falošného dôkazu, samotným falšovaním iného dôkazu alebo krivou výpoveďou svedka, pretože takéto konanie je trestné podľa iných ustanovení Trestného zákona a zároveň z dôvodu, že takéto konanie nepôsobí priamo na hmotný predmet ochrany, ktorým je dôkaz.

Obžalovaní ďalej uviedli, že konanie uvedené v bode 24 nenaplňa objektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, a preto konanie, ktoré je im kladené za vinu nie je možné kvalifikovať ani ako zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b) Trestného zákona vo forme návodu a pomoci v štádiu prípravy, pričom konanie, ktorým niekto navádza a poskytuje pomoc svedkovi na krivú výpoveď, je možné kvalifikovať iba ako účastníctvo na trestnom čine krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 2 Trestného zákona spáchaného vo forme návodu a pomoci, ktorého páchatelom by bol svedok, ktorý krivo vypovedal. Obžalovaní A. B. a A. G. v tejto súvislosti poukazujú na to, že v prípade účastníctva sa uplatňuje zásada akcesority, preto ak nedôjde k dokonaniu alebo pokusu trestného činu, organizovanie, návod, objednanie alebo pomoc možno kvalifikovať ako prípravu, ale len ak pôjde o zločin, ktorým však trestný čin krivej výpovede podľa § 346 ods. 2 Trestného zákona nie je, teda účastníctvo na uvedenom trestnom čine vo forme návodu alebo pomoci prichádza do úvahy iba vtedy, ak páchatel - svedok, trestný čin spáchal, alebo sa o jeho spáchanie aspoň pokúsil pod vplyvom návodu. Obžalovaní A. B. a A. G. ďalej zdôraznili, že orgánom činným v trestnom konaní sa nepodarilo preukázať ani tie skutočnosti, ktoré sú opísané v skutkovej vete kladenej im za vinu.

Obžalovaní A. B. a A. G. ďalej uviedli, že obvinení a obhajcovia ako strana v trestnom konaní majú právo sami ako aj prostredníctvom tretích osôb vyhľadávať a obstarávať dôkazy, zisťovať skutkové okolnosti prípadu a poučiť svedka o jeho právach a povinnostiach. Oprávnením obžalovaných ako advokátov tak bolo nielen vyhľadávať svedkov, ktorí by mohli vypovedať v prospech ich klienta, ale aj zisťovanie možného obsahu ich svedeckej výpovede, teda zisťovanie toho, čo svedok videl alebo počul, pričom za súčasť práva na obhajobu je potrebné podľa ich názoru považovať aj presvedčanie svedka, aby vypovedal čo vnímal a čo môže mať vzťah k prejednávanej veci a prípadne aj spochybníť obvinenie.

Obžalovaní ďalej poukazujú na ustanovenie § 23 ods. 9 zákona o advokácii, podľa ktorého sa povinnosť advokáta zachovávať mlčanlivosť nevzťahuje len na prípad, ak ide o zákonom uloženú povinnosť prekaziť spáchanie trestného činu, čo sa vzťahuje k trestnému činu neprekazenia trestného činu podľa § 341 Trestného zákona, čím ale nie je dotknuté ustanovenie druhej vety § 36 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorej obhajca nemôže byť vypočúvaný ako svedok o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedel pri výkone obhajoby.

Obžalovaní A. B. a A. G. napokon uviedli, že aj keby vedeli o plánoch obžalovaných H. I., O. P. a Q. B. I. G., pričom sa preukázalo, že nevedeli, aj v takom prípade by neboli trestne zodpovední podľa § 340, § 341 a ani § 344 Trestného zákona, nakoľko sa jedná o okolnosti vylučujúce protiprávnosť podľa § 28 ods. 1 Trestného zákona. Obžalovaní A. B. a A. G. preto navrhli, aby krajský súd odvolanie prokurátorky podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku (1) Ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

§ 321 ods. 1 Trestného poriadku Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku Ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 321 ods. 3 Trestného poriadku Ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti; ak však zruší hoci aj len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku Ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, len vtedy, ak by doplnenie konania odvolacím súdom bolo spojené s neprimeranými ťažkosťami alebo by mohlo viesť k iným skutkovým záverom.

Krajský súd preskúmaním spisového materiálu zistil, že odvolanie proti napadnutému rozsudku podali oprávnené osoby /§ 307 ods. 1 písm. a) a písm. b) Trestného poriadku/ a odvolania boli podané včas / § 309 ods. 1 Trestného poriadku/.

Pokiaľ ide o odvolanie prokurátorky, toto obsahuje odvolacie námietky vo vzťahu k trestom uloženým obžalovaným H. I., O. P. a Q. B. I. G. a odvolacie námietky smerujúce k výroku o oslobodení spod obžaloby obžalovaných A. A. B. a A. F. G..

Odvolacie námietky prokurátorky vo vzťahu k výrokom o trestoch krajský súd nepovažuje za dôvodné. Prvok generálnej prevencie je zaiste dôležitou súčasťou trestu, ktorý súd uloží páchatelovi trestného činu. Na strane druhej trest obsahuje aj ďalšie prvky, ktoré musia byť vo vzájomnej rovnováhe, pretože v opačnom prípade bude trest uložený páchatelovi neprimeraný práve z dôvodu, že jeden prvok trestu takpovediac zatieni prvky iné. Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Krajský súd poukazuje na skutočnosť, že obžalovaní H. I., O. P. a Q. B. I. G. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 11. marca 2019 urobili vyhlásenie o svojej vine a spáchanie trestného činu úprimne oľutovali, ktoré vyhlásenia okresný súd prijal. Okresný súd následne pri ukladaní trestu aplikoval ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam a uvedeným obžalovaným uložil tresty odňatia slobody vo výmere zníženej o jednu tretinu pod zákonom stanovenú trestnú sadzbu, teda vo výmere 2 (dva) roky. Krajský súd zastáva názor, že samotná skutočnosť, že obžalovaným okresný súd ukladal trest za zločin nemôže byť dôvodom na to, aby okresný súd nemohol aplikovať uvedené ustanovenie umožňujúce znížiť trest pod zákonom stanovenú dolnú hranicu trestu odňatia slobody. Pokiaľ ide o prvok generálnej prevencie, tento okresný súd podľa názoru krajského súdu správne vyjadril tým, že obžalovaným neuložil alternatívny trest, ale práve trest odňatia slobody. Okresný súd tiež správne aplikoval ustanovenie § 50 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, keď obžalovaným výkon uloženého trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a určil skúšobnú dobu na 2 (dva) roky. Obžalovaní pred spáchaním trestného činu neboli súdne trestaní, preto s prihliadnutím na ich osoby okresný súd dospel k správneému záveru, že v ich prípade výkon uloženého trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný.

Vo vzťahu k výrokom o trestoch uloženým obžalovaným O. P. a Q. B. I. G. sa krajský súd zaoberal aj odvolacími námietkami týchto obžalovaných. Krajský súd vo vzťahu k úvahám menovaných obžalovaných o zachovaní účinkov vyhlásenia o vine vo vzťahu k totožnosti skutku uvádza len toľko, že výrok o vine obžalovaných O. P., Q. B. I. G., ale aj obžalovaného H. I. nadobudol právoplatnosť vyhlásením napadnutého rozsudku a krajský súd ho nie je oprávnený preskúmať. Pokiaľ ide o odvolanie prokurátorky, toto na uvedený záver nemá žiaden vplyv, pretože z obsahu odvolania prokurátorky vyplýva, že táto namieta len procesný postup okresného súdu, ktorý vyhlásenie o vine prijal napriek jej návrhu, aby tak neurobil. Ako však správne poznamenali obžalovaní A. B. a A. G., stanovisko prokurátora k prijatiu vyhlásenia obžalovaných o vine nie je pre súd záväzná a krajský súd v postupe okresného súdu nevzhladol žiaden rozpor s Trestným poriadkom. Prokurátorka navyše ani na hlavnom pojednávaní a ani v odvolaní nevysvetlila, z akých dôvodov navrhla vyhlásenie obžalovaných o vine neprijat', resp. v čom vidí nezákonný postup okresného súdu pri prijatí vyhlásenia obžalovaných o ich vine. Túto odvolaciu námietku prokurátorky preto krajský súd nepovažuje za dôvodnú. Krajský súd len podotýka, že okresný súd prijal vyhlásenie obžalovaných o ich vine vo vzťahu ku skutku a jeho právnej kvalifikácii tak, ako boli uvedené v obžalobe, preto sa námietky prokurátorky proti prijatiu vyhlásenia o vine obžalovaných javia byť aj nelogické.

Pokiaľ ide o odvolanie obžalovaného O. P., tento sa domáha priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, teda že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život. Z Centrálny evidencie správnych deliktov a priestupkov vyplýva, že obžalovaný O. P. pred spáchaním trestného činu nespáchal žiaden priestupok. Z odpisu registra trestov tohto obžalovaného vyplýva, že rozhodnutím Okresnej prokuratúry Dunajská Streda zo dňa 19. júna 2008, sp. zn. 2Pv 79/07 bolo podmiennečne zastavené trestné stíhanie obžalovaného vo vzťahu k trestnému činu nedovoleny výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona so skúšobnou dobou 18 (osemnásť) mesiacov. Hoci obžalovaný za spáchanie tohto trestného činu nebol odsúdený je zrejme, že uvedený trestný čin spáchal, pretože jednou z podmienok na taký postup bolo jeho vyhlásenie, že spáchal skutok, za ktorý bol trestne stíhaný. Z uvedeného potom

vyplýva, že o obžalovanom nie je možné konštatovať, že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život, pretože v opačnom prípade by nebol rozdiel medzi páchatelom, ktorý pred spáchaním trestného činu nebol ani priestupkovo postihnutý a ani nespáchal žiaden trestný čin a páchatelom, ktorý pred spáchaním trestného činu spáchal iný trestný čin.

Pokiaľ ide o obžalovanú Q. B. I. G., táto sa odvolaním domáhala aplikácie poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. h) Trestného zákona, teda že trestný čin spáchala pod vplyvom tiesnivých osobných pomerov alebo rodinných pomerov, ktoré si sama nespôsobila a zároveň poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, teda že pred spáchaním trestného činu viedla riadny život. Z Centrálnnej evidencie správnych deliktov a priestupkov a z odpisu registra trestov obžalovanej vyplýva, že táto pred spáchaním trestného činu nebola odsúdená za iný trestný čin a ani nespáchala žiaden priestupok. Námietku obžalovanej vo vzťahu k poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Trestného zákona preto krajský súd považuje za dôvodnú. Pokiaľ však ide o poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. h) Trestného zákona, ktorá má spočívať v tom, že manžel obžalovanej bol vzatý do väzby a ona ostala sama s dieťaťom v útlom veku krátko po pôrode, s jej priznaním obžalovanej sa krajský súd nestotožňuje. Zaiste takáto situácia, v ktorej sa ocitla obžalovaná nie je príjemná, avšak na strane druhej pokiaľ ide o fakt, že ostala s dieťaťom sama ani ničím výnimočná, ak vezmeme do úvahy skutočnosť, že je veľa slobodných matiek, ktorým otcovia ich dieťaťa nepomáhajú a ani s nimi nežijú. Priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. h) Trestného zákona preto krajský súd nepovažuje za dôvodné.

Odhliadnuc od skutočností uvedených v bodoch 38 až 41 však krajský súd dospel k záveru, že u obžalovaných O. P. a Q. B. I. G. je dôvodné aplikovať ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona, a to s poukazom na dĺžku konania, na ktorej obžalovaní nemajú žiaden podiel. Krajský súd poukazuje na časový odstup medzi spáchaním stíhaného skutku a rozhodnutím okresného súdu a zároveň na skutočnosť, že menovaní obžalovaní vyhlásenie o svojej vine urobili už dňa 11. marca 2019. Okresný súd mal preto obžalovaných, ktorí urobili vyhlásenie o vine vypočúť k účasti A. B. a A. G. na žalovanej trestnej činnosti a následne ich trestnú vec vylúčiť na samostatné konanie, čo však neurobil. Krajský súd tiež zohľadnil fakt, že obžalovaní O. P. a Q. B. I. G. od spáchania stíhaného skutku neboli súdne trestaní a ani nespáchali žiaden závažný priestupok. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa preto uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky s podmieneným odkladom jeho výkonu a určením skúšobnej doby 2 (dva) roky javí byť ako neprimerane prísne.

Krajský súd na tomto mieste poznamenáva, že mimoriadneho zníženie trestu podľa § 39 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona je vždy fakultatívnej povahy. Totiž pri kumulatívnom splnení podmienok vyžadovaných týmito ustanoveniami, súd môže pristúpiť k mimoriadnemu zníženiu trestu, avšak nie je povinný tak urobiť. Súd v tomto prípade disponuje oprávnením, ktorého hlavným cieľom je záujem na individualizácii trestu v zmysle § 34 ods. 1 Trestného zákona /uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Tdo/14/2019 z 5. júna 2019/.

Vychádzajúc zo skutočností uvedených v bode 42 a odvolávajúc sa na závery uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2To/17/2010 zo dňa 07.06.2011, preto krajský súd vo vzťahu k obžalovaným O. P. a Q. B. I. G. zrušil napadnutý rozsudok vo výrokoch o treste a spôsobe jeho výkonu a týmto uložil za použitia ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona tresty odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok, ktorých výkon podmienene odložil na skúšobnú dobu 1 (jeden) rok, pričom u obžalovanej Q. B. I. G. zohľadnil aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona.

Čo sa týka obžalovaného H. I., tento bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava V zo dňa 29. apríla 2019, sp. zn. 1T/68/2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. októbra 2021, sp. zn. 3To/54/2020 uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 4 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona a bol mu podľa § 276 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), písm. l), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, ods. 3, § 41 ods. 1 Trestného zákona

s použitím § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky so zaradením na jeho výkon podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, z čoho potom vyplýva, že okresný súd mal obžalovanému správne ukladať súhrnný trest. Z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 29. apríla 2019, sp. zn. 1T/68/2018 zároveň vyplýva, že obžalovaný v predmetnom konaní urobil vyhlásenie o vine, ktoré Okresný súd Bratislava V prijal.

Krajský súd sa preto zaoberal tým, aký trest by mal byť obžalovanému H. I. uložený, pokiaľ by súd rozhodoval o zbiehajúcej sa trestnej činnosti obžalovaného v jednom konaní a dospel k záveru, že trest uložený obžalovanému rozhodnutiami uvedenými v bode 41 možno na jeho nápravu a ochranu spoločnosti považovať za dostatočný. Krajský súd pritom zohľadnil jednak skutočnosť, že obžalovaný pred spáchaním trestných činov viedol riadny život, pretože nebol súdne trestaný a ani nespáchal žiaden priestupok, ďalej že sa k spáchaniu trestných činov priznal a ich spáchanie úprimne oľutoval, zároveň skutočnosť, že obžalovaný v oboch trestných konaniach urobil vyhlásenie o svojej vine, ktoré okresný súd a aj Okresný súd Bratislava V prijali a napokon aj dĺžku konania, ktorú zohľadňoval aj vo vzťahu k obžalovaným O. P. a Q. B. I. G.. Krajský súd preto zrušil napadnutý rozsudok aj vo vzťahu k tomuto obžalovanému vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a rozhodol tak, že podľa § 44 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky prokurátorky, k jej výhrade o nezákonnosti postupu okresného súdu pri prijatí vyhlásenia o vine obžalovaných H. I., O. P. a Q. B. I. G. sa krajský súd už vyjadril v bode 39.

Krajský súd nepovažuje za dôvodnú ani námietku prokurátorky vo vzťahu k poučeniu obžalovaných H. I., O. P. a Q. B. I. G. o ich práve nevypovedať. Podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku Ak súd rozhodol, že vyhlásenie obžalovaného podľa odseku 5 prijíma, zároveň vyhlási, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, sa nevykoná, a vykoná dôkazy súvisiace s nepriznaným skutkom, výrokom o treste, náhrade škody alebo ochranného opatrenia. To nevyklučuje možnosť výsluchu obžalovaného o účasti inej osoby na žalovanej trestnej činnosti. Prokurátorka z poslednej vety citovaného ustanovenia vyvodzuje, že obžalovaní po vyhlásení o ich vine a prijatí tohto vyhlásenia okresným súdom nie sú oprávnení odoprieť vypovedať vo vzťahu k účasti inej osoby na žalovanej trestnej činnosti, pretože takto by citované ustanovenie stratilo svoj zmysel. Takýto názor prokurátorky však treba odmietnuť, pretože obžalovaný potom, ako urobí vyhlásenie o svojej vine a súčasne potom, ako ho okresný súd prijme, nestráca svoje postavenie obžalovaného, a teda ani svoje právo nevypovedať. Krajský súd navyše poukazuje aj na dôvodovú správu k zákonu č. 262/2011 Z. z., ktorým bol s účinnosťou od 1. septembra 2011 novelizovaný Trestný poriadok a ktorým bola posledná veta citovaného ustanovenia doplnená do Trestného poriadku, podľa ktorej Súdna prax ukázala, že absentuje úprava o možnosti výsluchu obžalovaného, ktorý vyhlásil, že je vinný a súd jeho vyhlásenie prijal, o účasti inej osoby na žalovanej trestnej činnosti (napr. spoluobžalovaného alebo iného účastníka trestného činu). Súčasne sa vykonáva legislatívno-technická úprava v dôsledku prečíslovania odsekov v § 257. Z dôvodovej správy k uvedenému zákonu nevyplýva, že by možnosť vypočutia obžalovaného o účasti inej osoby na žalovanej trestnej činnosti mala obmedzovať právo obžalovaného nevypovedať. Pokiaľ teda okresný súd obžalovaných o ich práve nevypovedať poučil a obžalovaní svoje právo využili, neporušil tým žiadne ustanovenie Trestného poriadku.

Okresný súd však nepostupoval správne, pokiaľ najskôr nereagoval na návrh prokurátorky, aby boli prečítané zápisnice o výsluchoch obžalovaných H. I., O. P. a Q. B. I. G. z prípravného konania, resp. zápisnica o výsluchu obžalovaného H. I. pred okresným súdom pri rozhodovaní o návrhu na jeho vzatie do väzby a následne tieto návrhy formálne zamietol. Podľa § 258 ods. 4 Trestného poriadku Na návrh prokurátora alebo obhajcu sa zápisnica o skoršej výpovedi obžalovaného alebo jej časť prečíta, ak sa koná v neprítomnosti obžalovaného, obžalovaný využije svoje právo nevypovedať alebo sa objavia podstatné rozpory medzi jeho skoršou výpoveďou a údajmi na hlavnom pojednávaní a ak bol skorší výsluch vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam tohto zákona. V prípade rozporov vo výpovediach sa prečíta tá časť zápisnice o skoršom výsluchu obžalovaného, ktorej sa namietané rozpory priamo týkajú. Na tieto rozpory treba obžalovaného upozorniť a spýtať sa ho na ich príčinu. Zápisnicu

prečíta tá zo strán, ktorú určí predseda senátu, pokiaľ zápisnicu neprečíta sám alebo ním poverený člen senátu. Keďže obžalovaní využili svoje právo nevypovedať a prokurátorka navrhla ich výpovede prečítať, okresný súd tak bol povinný urobiť a pokiaľ tak neurobil, porušil ustanovenie § 258 ods. 4 Trestného poriadku. Krajský súd na tomto mieste zároveň zdôrazňuje, že okresný súd bude povinný zápisnice o výsluchoch menovaných obžalovaných z prípravného konania ako aj zápisnicu o výsluchu obžalovaného H. I. z 20. marca 2016 prečítať, a to aj napriek tomu, že vec označených obžalovaných je právoplatne skončená. Dôvodom na takýto záver okresného súdu je skutočnosť, že prokurátorka taký návrh predniesla v konaní pred okresným súdom a okresný súd ho v rozpore s Trestným poriadkom odmietol vykonať.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky prokurátorky k výroku napadnutého rozsudku o oslobodení obžalovaných A. B. a A. G. spod obžaloby, k týmto krajský súd uvádza v tejto fáze konania len toľko, že rozhodnutie okresného súdu je predčasné, a to predovšetkým z dôvodu porušenia ustanovení Trestného poriadku smerujúcich k správne zisteniu skutkového stavu. Z vyhlásenia obžalovaných H. I., O. P. a Q. B. I. G. o ich vine zo spáchania stíhaného skutku pre účely uznania viny obžalovaných A. B. a A. G. nie je možné vychádzať a okresný súd doposiaľ nevykonal všetky dôkazy tak, aby vo vzťahu k posledne menovaným obžalovaným mohol krajský súd skonštatovať, že skutkový stav bol správne zistený. Z tohto dôvodu sa preto krajský súd ani nebude vyjadrovať k právnym úvahám obhajoby vo vzťahu k právnej kvalifikácii stíhaného skutku. Napriek uvedenému však krajský súd považuje za potrebné zaujať už v tejto fáze konania k niektorým výhradám obhajoby stanovisko.

Pokiaľ ide o výhrady obhajoby k prepisom záznamov telekomunikačnej prevádzky, krajský súd v zhode s obhajobou uvádza, že ani súdna časť spisu okresného súdu a ani pripojený vyšetrovací spis neobsahujú príkaz Okresného súdu Bratislava I, na základe ktorého mali byť vykonané odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky, preto nie je možné k jeho zákonnosti predbežne zaujať žiadne stanovisko. Povinnosťou okresného súdu bude zabezpečiť do konania príslušný podnet na vydanie predmetného príkazu adresovaný prokurátorovi zo strany vyšetrovateľa, ďalej návrh prokurátora na vydanie predmetného príkazu ako aj samotný príkaz a zaujať stanovisko ku všetkým námietkam obhajoby, ktoré obhajoba v súvislosti s odpočúvaním a záznamom telekomunikačnej prevádzky vzniesla.

Krajský súd však v zhode s prokurátorkou poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. júna 2020, Tpj 46/2020, na zjednotenie výkladu ustanovenia § 115 ods. 7 Trestného poriadku (a tiež ustanovení § 113 ods. 9, § 114 ods. 7 a § 118 ods. 7 Trestného poriadku), upravujúceho možnosť použitia získaných informácií (ako dôkazu) aj v „inej“ trestnej veci, podľa ktorého (okrem iného) Ustanovenie § 115 ods. 7 Trestného poriadku vyžaduje na použitie záznamu telekomunikačnej prevádzky ako dôkazu v inej veci, ako je tá, v ktorej sa odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky vykonal, ako jedinou podmienku iba to, aby aj v tejto inej trestnej veci bolo vedené trestné konanie pre niektorý z trestných činov predpokladaných v § 115 ods. 1 Trestného poriadku (tzv. vecná súvislosť), t. j. pre niektorý z trestných činov (príp. viaceré), ktoré zákonodarca určil ako tie, ktoré odôvodňujú taký závažný zásah do práv dotknutých osôb, akým odpočúvanie nepochybne je (princíp proporcionality). Slovo „súčasne“ použité v ustanovení § 115 ods. 7 Trestného poriadku sa viaže výlučne k Trestným poriadkom „požadovanej“ právnej kvalifikácii a nie k okamihu získania či použitia záznamu telekomunikačnej prevádzky, čo znamená, že taká kvalifikácia konania, aká sa vyžaduje pre vydanie príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky podľa § 115 ods. 1 Trestného poriadku, sa súčasne (zároveň) požaduje aj v inej trestnej veci, v ktorej taký príkaz vydaný nebol a v ktorej odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky nebol vykonávaný, avšak v ktorej sa legálnym spôsobom, pri dodržaní zákonom stanoveného postupu, získané informácie majú použiť. Okresný súd preto zistí, v akej trestnej veci bol predmetný príkaz Okresným súdom Bratislava I vydaný a či táto z hľadiska právnej kvalifikácie súvisí s prejednávanou trestnou vecou.

K výhradám obhajoby smerujúcim k tomu, že mala byť zaznamenaná komunikácia medzi obžalovanými A. B. a A. G. ako obhajcami osôb H. I. a B. I., a preto z tohto dôvodu nemôže byť použitá krajský súd poukazuje na ustanovenie poslednej vety § 115 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorej Ak sa pri odpočúvaní a zaznamenávaní telekomunikačnej prevádzky zistí, že obvinený komunikuje so svojím

obhajcom, takto získané informácie nemožno použiť na účely trestného konania a musia sa predpísaným spôsobom bez meškania zničiť; to neplatí, ak ide o informácie, ktoré sa vzťahujú na vec, v ktorej advokát nezastupuje obvineného ako obhajca.

Z citovaného ustanovenia § 115 ods. 1 Trestného poriadku potom vyplýva, že pokiaľ bola zaznamenaná komunikácia medzi obžalovanými A. B. a A. I. ako obhajcami a osobami H. I., resp. B. I. vzťahujúca sa na vec, v ktorej obžalovaní A. I. a A. G. ako obhajcovia nezastupovali H. I., resp. B. I. ako obvinených, potom je zaznamenaná komunikácia za splnenia ďalších podmienok v prejednávanej veci použiteľná. Inak povedané, pokiaľ obžalovaný H. I. komunikoval s obžalovanými A. B. a A. I. o trestnej veci B. I. a sám v nej nebol obvineným, takáto komunikácia v prejednávanej trestnej veci za súčasného splnenia ďalších podmienok použitá môže byť.

Z dôvodov uvedených v bodoch 49 až 54 krajský súd vyhodnotil odvolanie prokurátorky ako čiastočne dôvodné, a preto napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o oslobodení obžalovaných A. B. a A. G. spod obžaloby a okresnému súdu uložil, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3:0 (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.